

Welkom op de website van de 41e Herstel Compagnie Detachment Hohne!

Geschreven door: **Eddy Post**

Maandagochtend, 16 augustus 2004, aan de Duitse grens bij Denekamp om 11.00 uur heb ik afgesproken met Henk Verheul, één van mijn dienstmakers van 71-3. Het regent als ik bij de grens kom, maar herken onmiddellijk het gebouw waar de bus steeds moest stoppen in 1971 en waar die klojo's van de douane er geen been in zagen om ons, arme dienstplichtigen een oor aan te naaien als we een slofje teveel meenamen.

Henk staat al klaar met zijn videocamera en op weg gaan we naar kamp Hohne, waar we in '71/'72 het nodige hebben beleefd. Op mijn verzoek rijden we de route die ik vele malen heb gereden met Eddie de Boer en Cor Boersma. Helemaal vanuit Amsterdam reed Eddie ons in zijn nieuwe Fiat 600 naar de grens en vanaf de grens reed ik naar Hohne via de 213 en 214. Ik ben onderweg niet veel bekende dingen tegengekomen. Na 33 jaar zijn er veel rondwegen gemaakt om de dorpen en gehuchten en om nu bij elk dorp de oude weg te zoeken gaat wel wat ver. Pas in de buurt van

Winsen kwamen de herinneringen boven. Henk had een hotelletje gereserveerd in Bergen waar we drie nachten zijn gebleven. De tent werd gerund door Guus van Haaften, een gepensioneerde adjudant die was blijven hangen. Het bleek dat we ondanks het tijdsverschil toch wel een paar mensen kenden, die hij ook nog had meegemaakt. B.v. Lt. Severs, die later nog eskadronscommandant van

het Bravo-eskadron is geweest en nog later zelfs bataljonscommandant. En ook opper Thieland kende hij nog van vroeger en Lt. Spel.

De eerste dag hadden we 's middags een afspraak met Bert de Ruiter van de Traditie Club, waar we voor weinig een geschikte ruimte kunnen huren voor een reünie. We hebben de zaal bekeken en is in onze ogen zeer geschikt voor het ontvangen van een grote groep mensen. De traditieclub heeft al wat ervaring met reünies dus dat gaat wel lukken met hen.

Na een overvloedig avondmaal, we sliepen nota bene boven een Steakhouse, rolden we moe maar voldaan in ons bedje.

De volgende morgen hebben we eerst wat filmopnames gemaakt bij het clubhuis van de Traditieclub en daarna gingen we opzoek naar baan 3. Bij het monument van die Duitse generaal, waar je altijd voorbij reed als je wacht moest lopen op baan 3, zijn we even gestopt en zagen

toen in de verte de sportvelden waar er altijd gevoetbald werd.

Wij daarheen en Henk herkende nog het gebouwtje dat bij de sportvelden staat. Ook hier weer opnames gemaakt en toen op zoek of baan 3 nog bestond. Op een gegeven moment stonden we bij een asfaltweg die omheind werd door betonnen palen en prikkeldraad, maar het was niet de goeie plek. Een Duitse soldaat wist ons te vertellen dat er verderop een munitiedepot was met de Nederlandse vlag in top. Dit bleek een nog bestaand munitiedepot te zijn wat in gemeenschappelijk beheer is van de Nederlanders en de Duitsers. Grote borden met fotograferen en filmen verboden. Naast deze ingang stonden nog de restanten van een omheining langs een geasfalteerde weg: we hadden baan 3 gevonden.

De toren stond er niet meer, die hadden ze een aantal jaren terug gedemonteerd en die staat nu ergens anders op de Lunerburger heide. Na een uitleg aan de wacht van het nieuwe munitiedepot mochten we in de richting van baan 3 onze opnames maken. Als we maar niets van het nieuwe depot op de film zetten. Dat beloofden we. 's Avonds op de kamer zag ik dat Henk per ongeluk toch wat opnames had gemaakt, dat heb je nou eenmaal met die amateur-filmers.

Na baan 3 gingen we op weg naar het kamp, of beter gezegd naar de Engelse poort. We besloten om de stoute schoenen maar aan te trekken en bij de poort gewoon te vragen of we naar binnen mochten. De knaap die bij de poort stond liet ons naar zijn chef lopen, die moest

het maar beslissen. Bleek een Engelse onderofficier te zijn die na onze uitleg (we hadden een groepsfoto van ons eskadron voor ons gebouw meegenomen) het wel begreep maar hij moest dat eerst eens aan zijn superieur vragen.

Wij allang blij dat nog steeds geen nee was en geduldig wachten wij in het kantoortje op antwoord: we waren weer terug in het leger.

Er kwam een man binnen met een Engelse baret op en een pistool aan zijn riem, een lid van de engelse guard. Bleek

een Nederlander te zijn die zelf jarenlang in Hohne in dienst had gezeten, Peter Dudink is zijn naam. Daarna liep het op rolletjes. Hij regelde voor ons een toegangspas en voor we het wisten reden we het kamp binnen op weg naar ons gebouw. De auto op het plein gezet en maar gewoon naar binnen gelopen. De deur was gelukkig niet op slot en daar stonden we ineens weer bij de dagkamer na 33 jaar. Een merkwaardige ervaring.

Gebouw was bijna nog hetzelfde, er zitten nu brandwerende deuren op de gang, noodtrappen aan de buitenkant en er is wel het een en ander aan onderhoud gepleegd. Alle kamertjes waren ingericht als slaapvertrek om bezoekende troepen te ontvangen, ook de kamertjes waar vroeger de ritmeester zijn kantoor had of waar de administratie zat.

Toen naar boven, naar de kamer en de gang waar in dat jaar zoveel is gebeurd. Daarna even op zolder gekeken en als laatste naar beneden naar de bar. Het skelet staat er nog!

Ongelooflijk dat wij hier een jaar lang bijna elke avond vertoefden. Een klein rothok met een plafond op 2 meter hoogte. En dan die bandrecorder van Henk in de hoek op vol volume Child in Time spelen. En het tafelfoetbalspel er nog in en het Rotamintapparaat aan de muur. Ik heb nog gezocht naar de beker met de dobbelstenen maar die was er niet, anders hadden Henk en ik nog een spelletje blufpoker gedaan.

Toen we weer buiten waren zijn we het kamp nog rondgereden. De loodsen staan er nog en zijn nog steeds in gebruik. Ook het zwembad is er nog en het Roundhouse. Er is veel om terug te zien en we hopen dan ook dat we via Peter Dudink kunnen regelen dat we volgend jaar met de hele groep het kamp op mogen. Als we dan net zoveel geluk hebben als nu staat ons gebouw leeg en kunnen we daar ook nog in.

Hierna zijn we naar Bergen Belsen gereden voor wat bleek ons eerste bezoek. Daar is ook het e.e.a. veranderd. Daarna naar Winsen, lekker ijs eten op het terras.

's Avonds gingen we naar een voorstadje van Celle. Daar woont Sjefke Lemeer. Het weerzien was hartelijk en Sjefke vertelde dat hij en Dirk de Graaf na dat wij afgezwaaid waren nog ruim 8,5 jaar in dienst hebben gezeten als KVVér. Hij werkt nu in een fabriek die o.a kanonnen maakt en heeft het daar wel naar zijn zin. De rest van de avond bestond uit herinneringen ophalen en foto's en films bekijken.

De laatste dag besloten we een kijkje te nemen in Munster Nord waar wij ooit eens per trein naar toe gingen om een oefening te draaien. We hebben ons te pletter gezocht naar het uitlaadspoor maar toe we uiteindelijk bij het station aankwamen zagen we waarom we het niet konden vinden; men had het spoor naar het oefenterrein opgebroken. Henk herinnerde zich nog het Sennenlager, maar dat konden we ook niet terugvinden. En je wil niet weten hoeveel verboden toegangsbordjes we genegeerd hebben die drie dagen om nog eens te kijken hoe het eruit zag. Toen zijn we 's middags nog een keer naar Bergen Belsen geweest om ook van de rest van kamp opnames te maken. Daar waren we de eerste keer niet aan toe gekomen.

's Avonds, na wederom een supermaal met superbediening (ze staat op de video) stelden we samen vast dat het doel van onze reis zeer geslaagd was en dat het zeker de moeite waard is om eens te kijken of de maten het leuk vinden om volgend jaar een reünie te houden. Daar komt dan nog een aparte brief over. Dit reisverslag is meer bedoeld om je een indruk te geven wat er nog allemaal te zien is daar. Het belangrijkste is en blijft het contact met de mensen, de verhalen van vroeger en de verhalen van nu. Henk en ik verheugen ons nu al op die ervaring.

Reisverslag is gemaakt door **Eddy Post**.